

[Kim Behnke]

fortalte om, men så kommer problemet, nemlig at de gennemførte udliciteringer, privatiseringer og omlægninger, der er sket de sidste 3 år, ikke er sket i samarbejde med finansministerens nye forligspartner, Socialdemokratiet, men fortrinsvis i samarbejde med Fremskridtspartiet, og derfor mener jeg, at det er usandsynligt, at tingene bliver gennemført i 1992, fordi man ikke har et ansvarligt Fremskridtsparti, men et Socialdemokrati, der ideologisk er imod disse ting, som forligspartner.

Finansministeren fortalte, at i 1992 ville det blive meget bedre end 1991. Det skulle det også gerne blive, for 1991, har vi fået at vide, ender med et underskud på over 38 mia. kr., så der skal ikke ret meget til for at gøre 1992 bedre end 1991. Det er ud fra den filosofi, at blandt de blinde er den enøjede konge, men det gør ikke den enøjede perfekt af den grund. Det, vi ville have, var, at vi med begge øjne fuldt åbne fik en finanslov.

Så fortalte finansministeren os, at det år for år er muligt at blive ved med at sælge. Det er jeg enig i, men det er farligt, og det er forkert at bruge engangsindtægter til at få driftsbudgettet til at hænge sammen, for finansministeren puffer et problem foran sig, der på et eller andet tidspunkt skal håndteres, nemlig det problem, at staten har en tikkende bombe i form af en gæld på 560 mia. kr. under sig, og at den før eller siden skal indfries, og så vil det være ærgerligt at have brændt gode statslige aktiver af på driftsbudgettet, når de penge er meget mere velegnet til at afdrage statens gæld med.

Nu kommer jeg så til de privatiseringer osv., der blev gennemført med Fremskridtspartiets hjælp i 1990. Fremskridtspartiets betingelse var netop, at pengene skulle bruges til at afdrage på statens gæld, og at de ikke måtte indgå i driftsbudgettet. Det er så i en eller anden udstrækning sket eller ikke sket, men hvad der faktisk var meget vigtigere for 1990, og det glemte finansministeren at fortælle, var, at regeringens forslag om besparelser – eller budgetforbedringer for nu at bruge det korrekte udtryk – blev strammet op med yderligere 3 mia. kr., og det blev netop fastholdt af Fremskridtspartiet, at det ikke bare skulle være nye indtægter og andre smarte ting, men rigtige besparelser, som skulle gennemføres i 1990, og 1990 er vel det år i nyere tid, hvor der nominelt blev gennemført de største besparelser.

Jeg er enig i, at det er skøn, og at skøn kan gå i den ene og i den anden retning. Problemet bliver, at hvis der i løbet af 1992 ikke sker det, som man regner med, nemlig at der kommer mere dynamik i økonomien, hvis ikke forudsætningerne holder, vil finansministeren i løbet af året skulle komme med nye skøn, der viser, at der på alle indtægtskontiene mangler penge.

Når jeg harcelerer så meget over, at man medregner CO₂-afgiften, er det ikke, fordi man ikke skal man gøre det rent regnskabsmæssigt, men det er lidt flot i de fine pressemeddelelser at prale af, at »der nu er styr på tingene, og at det aldrig har været så godt før«. Det er på det punkt, jeg mener, man er lidt dobbeltmoralisk. Et er, at man rent regnskabsmæssigt selvfølgelig skal bogføre tingene, men man behøver ikke at lade det være en del af grundlaget for de pressemeddelelser, der praler af, hvor god regeringen er.

Finansministeren har fortalt os, at garantierne først indbudgetteres, når de forfalder. Det er lige præcis at udskyde problemerne. Man tillader, at disse statslige aktieselskaber optager lån, og afholder udgifter til disse lån, får det til at se ud, som om statens udgifter ikke er så store. Når Postgiroen og Statens Konfektion bliver såkaldt privatiseret i form af et statsligt aktieselskab, trækker finansministeren dem fra, så det ser ud, som om antallet af statsligt ansatte er faldet, men det er det ikke, og statens udgifter er ikke faldet, de er bare lagt over i et statsligt aktieselskab, og det er snyd, på samme måde som det er snyd, når man bruger aktierne fra Storebælt til at oprette Øresund og bruger aktierne fra Øresund til at oprette nye aktieselskaber. Det er sådan nogle russiske busjkadukker, finansministeren bruger til at skjule de rigtige og reelle udgifter, og et andet eksempel er, at man opretter den nye erhvervsfond. Man propper 2 mia. kr. ned i en papkasse, så kan den disponere ud fra det, og så er det ikke med i opgørelsen over de offentlige udgifter.

Vi synes, det er en uærlig måde at gøre tingene op på.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Punkt 1: Jeg vil starte med at give hr. Kim Behnke den forbrugeroplysning, at de statslige selskabers udgifter indgår i beregningen af fi-